

ἢ ἡμίονος ποιεῖν ἐπεὶ δ' ἱκανὸν ἔδωκεν, ἐποίησε,

Χαίρει ἄλλοποδῶν θυγάτρεις ἵππων
καίτοι καὶ ἦδ' ὄνον θυγάτρεις ἦσαν ἔτι δὲ, τὸ
ἰὺ τὸ ὑποκορεζέειται. ἔτι δ' ὁ ὑποκορεσμὸς,
ὅς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κενὸν, καὶ τὸ ἀγασθὸν ἄ-
σπερ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης σκώπει ἐν τοῖς Βαβυ-
λωνίοις, ἀπὸ ὑφ' ἡλιαίου, ἡλιαδαίων ἀπὸ
δ' ἱματίου, ἱματιδαίων ἀπὸ δ' λοιδορίας,
λοιδορημάτων, καὶ νοσημάτων ἄλλ' ἀδελφεῖται δ'
δὲ καὶ παρατηρεῖν ἐν ἀμφοῖν τὸ μέτρον.

Κεφάλαιον γ.

Τὰ δ' ψυχρὰ ἐν τέτταρασι γίνεται καὶ
πλὴν λέξεν, ἐν τοῖς διπλοῖς ὀνόμα-
σιν ὅδ', Λυκόφρον, τὸν πολυπερώπον οὐρα-
γὸν τῆς μεγαλοκρούφου γῆς καὶ ἀκτιῶν δὲ,
σενόπτερον καὶ ὡς Γοργίας ὀνόμαζε, πτωχό-
μουςος κόλαξ, ὀππορικῆσαντας καὶ κατευορ-
κῆσαντας. καὶ ὡς Ἀλκιμάμας, μύθοις μὲν
πλὴν ψυχρῶ πληρουμένῳ, περιέχον δ' ἄλλ'
ὄψιν γιννομένην, καὶ τελεσφόρον φήσιν πλὴν
περωμίαι ἢ ἄλλ' ἡμισέειται καὶ τελεσφόρον
πλὴν περὶ τῶν λόγων κατέστισε.

καὶ κενό-
χρον τὸ τῆς δουρατῆς ἔδαφος. πάντα γὰρ
ταῦτα ποιητικὰ διὰ πλὴν διπλοῦσιν φάινε-
ται, μία μὲν οὐκ αὐτῆ αἰτία· μία δ' ἡ τὸ χρη-
δαί γλώττα· ὅδ', Λυκόφρον, Ἐξέρχῃ πέ-
λων ἀδ' εἶ καὶ Σκίερον, ὅτινις ἀήρ' καὶ
Ἀλκιμάμας, ἀθύρμα τῆ ποιήσας καὶ πλὴν
τῆς φύσεως ἀτασταλίαν, καὶ ἀκέραιον τῆς
διανοίας ὀργῆν περὶ γινόμενον. τέτον δ' ἐν τοῖς
ὀπιδέτοις, τὸ ἢ μακροῦς, ἢ ἀκαίροισι, ἢ πυ-
κνοῖς καὶ ἄλλ' ἐν ὑφ' ἡ ποιήσας φάινεται

καὶ ἢ
γὰρ λευκὸν εἰπεῖν ἐν δὲ λόγῳ, τὰ μὲν, ἀ-
περιπέσσε· τὰ δὲ, ἀπὸ ἡ κατακορυφῆ, ἐξελέγχει
καὶ ποιεῖ φανερόν, ὅτι ποίησας ἔστιν ἐπεὶ
δὲ γὰρ καὶ ἄλλ' ἄλλ' ἐξ ὁμοίῳ τὸ τὸ εἰω-
θός, καὶ ξενικῶν ποιεῖ πλὴν λέξιν· δὴ δὲ
σφραγίζεσθαι τῷ μετείου· ἐπεὶ μῆζον ποιεῖ
κακὸν πᾶσι καὶ λέγειν. ἢ μὲν γὰρ, ἐκ ἔχει
τὸ δὲ, ἢ δὲ, τὸ κενὸν. διὰ τὰ Ἀλκιμά-
ματος ψυχρὰ φάινεται· οὐ γὰρ ὡς ἡδύ-

σμηπὶ χρεῖται, ἀλλ' ὡς ἐδέματι τῆς ὀπιδέτοις. αὐτῶ πικνοῦς, καὶ μείζουσι, καὶ ὀπιδόλοισ' ὅδ',
οὐκ ἰδρωτῆ, δὴ δὲ τὸν ὑγρὸν ἰδρωτῆ καὶ ἐκ εἰς ἰδρμα, ἀλλ' εἰς πλὴν ἦδ' ἰδρμῶν πανήγυριν
καὶ οὐκ ὀνόμας, δὴ δὲ τὸν πόλιον βασιλεῖς νομίμοις καὶ οὐ δ' εἶμα, δὴ δὲ δ' εἶμα πῆ
τῆς ψυχῆς ὀργῆ· καὶ οὐκ μουσείον, δὴ δὲ τὸ τῆς φύσεως παρελαβῶν μουσείον· καὶ
σκυθροπὸν πλὴν φροντίδα τῆς ψυχῆς καὶ οὐ χάρματος, δὴ δὲ πανδύμου χάρματος δημιουργός,

A in semiasinas carnea facere. Vbi verò idonem dedit, cecinit. Saluete volucrum filia equorum. Atqui afinorum quoque filia erant. Præterea idem diminuere. Est autem diminutio, quæ minus reddit & malum & bonum, ut Aristophanes cauillatur in Babylonis, pro auro aurulum: pro toga togula: pro conuicio conuiciolum, & morbulum. Cauere autem oportet, & obferuare modum.

CAPVT III.

FRigora in quatuor sunt secundum elocutionem. In duplicibus nominibus, ut Lycophron: Multifforme cælum Magniceruicæ terræ: & Littus angustimū. & ut Gorgias nominabat, Prochomusius adulator. Praeuiuros, & Probeuiros. & ut Alcidas, Eurore quidem animum repletum, & igniuomum verò aspectum factum.

C & Finiferentem putauit alacritatem ipsorum futuram. & Finiferentem suadela m orationum constituit. & Cærulicor maris solum. Omnia enim hæc poetica ob duplicationem apparent. Ac vna quidem hæc causa est. Altera verò, uti linguis, ut Lycophron Xerxem, Pelorium virum, & Sciron Sinnis vir. Et Alcidas Athyma poësi, & Naturæ atasthaliæ. & Mera animi ira exacutum. Tertium in epithetis aut longis, aut in tempestiuis, aut frequentibus adhibendis. In poësi enim decet lac album dicere. at in oratione partim indecora sunt, partim si sint nimia, arguunt & reddunt manifestum, poësim esse. Et quoniam ipsa uti oportet (immutat enim conuictum, & peregrinam efficit elocutionem) saltem oportet intueri modum: quoniam maius facit malum, quam si temere dicas. illa enim non habet, quod bene est: hæc verò, quod malè. Quamobrem Alcidas mantis frigora apparè: non enim ut condimentis vititur, sed ut cibis, epithetis, sic crebris, & maioribus & apertis, ut non sudorem, sed Humidum sudorem. nec ad Isthmia, sed ad Isthmiorum mercatum, & non leges, sed ciuitatum reginas leges, & non cursu, sed Curforio animi impetu, & non Museum, sed naturæ cum accepisset Museum, & Tristem, curam animi, & Non gratiæ, sed popularis gratiæ apifex.

D
E
F